

ΕΝΑΣ ΒΕΝΕΤΙΑΝΙΚΟΣ ΘΡΥΛΛΟΣ

ΤΟΥ LUIGI CARUANA

Η ΜΑΛΛΟΒΑΜΒΑΚΗ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΑ

—Ποιός είσαι και τί θέλεις ;
—Μούγκρισε τὸ θηρίο.

Τὸν Μεσαίωνα οἱ Βενετοί, θέλοντας νὰ συμβάλουν τὴς ἐγγυητικὲς ἐπιβουλὲς ἐναντίον τοὺς τῆς Γαλλίας καὶ τῆς Αὐστρίας, κ' ἀποδίδοντας τὴν σωτηρία τῶν στὴ θάλασσα καὶ στὸ στόλο τους, ἔχχαν ἐπινοήσει τὸν ἔξης ἀλληγορικὸ θρύλλο:

Στὰ παλιὰ χρόνια, ἦταν στὴ Βενετία ἕνας δυνατὸς βασιλιάς καὶ μιὰ ὡμορφη βασίλισσα, οἱ ὁποῖοι εἶχαν μιὰ κόρη σάν τὸ κρῦο νερό. Τὰ μαῦρα σάν κορακόφτερο μαλλιὰ τῆς, τὸ θελκτικὸ σάν δλόγιμο φεγγάρι πρὸς τὸ πῶς καὶ τὰ γαλάζια σάν τὴ θάλασσα μάτια τῆς ἦσαν φημισμένα σ' ὅλη τὴν οἰκουμένη.

Τόσο ὁμως τὴν ἀγαποῦσαν οἱ γονεῖς τῆς, αὐτὴ τὴν πεντάμορφη βασίλοπούλα, ὥστε δὲν ἀποφάσισαν νὰ τὴν παντρεύουν, γιὰ νὰ μὴ φύγη μακριὰ τους. Καὶ σὲ ὅλα τὰ πριγκηπούλα τοῦ κόσμου ποὺ τὴ ζητοῦσαν μὲ λαχτάρια γιὰ γυναικα τους, ἀπατοῦσαν:

—Εἶνε μικρὴ ἀκόμα γιὰ γάμο!...

Ἐκείνον τὸν καιρὸ, δὺο τρανοὶ καὶ δυνατοὶ βασιλιᾶδες, ὁ βασιλιάς τῆς Γαλλίας καὶ ὁ βασιλιάς τῆς Αὐστρίας, ποὺ εἶχαν ἀκούσει τόσα καὶ τόσα γιὰ τὴν ὡμορφίαν τῆς βενετιανῆς βασίλοπούλας, πῆγαν κ' οἱ δυὸ τους τὴν ἴδια μέρα στὴ Βενετία μὲ φανταχτερὴ ἀκόλουθια, γιὰ νὰ τὴ ζητήσουν γυναικα τους. Μὰ ἦσαν τόσο μακριὰ τὰ βασιλεία τους, ὥστε τρῶμαξαν οἱ γονεῖς τῆς μήπως τὴν χριστοῦν γιὰ πάντα, κ' ἀρνήθηκαν ἐπιμονα νὰ τὴν δώσουν στὸν ἕναν καὶ στὸν ἄλλον!

Ἐργισμένοι ἀπ' τὴν ἄρνησι κ' ἀπ' τὴν προσβολὴ οἱ δυὸ βασιλιᾶδες, συναγῆθηκαν κρυφά, ἐξαμολογήθηκαν τὸ ἀμοιβαῖο μῖσος τους κ' ὠρκίστηκαν νὰ ἐκδικηθοῦν. Κάλεσαν τότε ἕναν μάγο, τὸν πῆρωσαν βασίλεια καὶ τοῦ ἐκμυστηρεύτηκαν τὸν δυνατὸ τους πόθο.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωτὸ, ὁ μάγος, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόθεσι τοῦ καὶ μὲ τὴς ὀδηγίης τῶν, νύθηκε πραγματευτῆς, καὶ τριγυρίζοντας κάτω ἀπ' τὸ παλάτι, ἄρχισε νὰ φωνάζη:

—Ἔμορφα δαχτυλιᾶ, θραχίδια, σκουλαρική, ποιός θέλει ν' ἀγοράσῃ!...

Τότε ἡ βασίλισσα, θέλοντας νὰ παραγορήσῃ τὴν μυστικὴ θλίπι τῆς κόρης τῆς—ποῦ μελαγχολοῦσε γιὰ δὲν τὴν πάντρευαν—φώναξε τὸν πραγματευτὴ κ' εἶπε στὴ βασίλοπούλα νὰ διαλέξῃ ὅτι ποθοῦσε ἡ ψυχὴ τῆς. Ἐκείνη ὁμως πεισματωμένη, σούφρινε τὰ χεῖλάκια τῆς μὲ περιφρόνησι, μωμυρίζοντας ὅτι δὲν ἔβρισκε τίποτε τοῦ γούστου τῆς!...

Τότε ὁ πραγματευτῆς ἔβγαλε ἀπὸ μιὰ μυστικὴ θήκη τῆς μικρῆς κασέλλας τοῦ ἕνα ἀτίμητο δαχτυλιδάκι, ἀστραφτερό ἀπ' τὰ πολύτιμα πετράδια του, καὶ τὴ δώσαε στὴν βασίλοπούλα, λέγοντας:

—Ἀρχόντισσά μου, αὐτὸ θὰ σὰς ἀρέσῃ!... Ταίριαζει θαυμάσια μὲ τὴν ὡμορφίαν σου!...

Ἀπότομα γοητευμένη ἡ βασίλοπούλα, τὸ καμάρωσε μὲ λαχτάρια κ' ἀφοῦ τὸ πέρασε στὸ δάχτυλό τῆς, παρακάλεσε τὴν μητέρα τῆς νὰ τῆς τὸ ἀγοράσῃ. Χαρομένη ἐκείνη γιὰ εὐχάριστη τὴν ἀγαπημένη τῆς κόρη, πῆρωσε ἕνα μεγάλο ποσόν σὸν μυστηριώδη πραγματευτὴ κ' οἱ δυὸ τους ὑστερα μῆθκαν κατευθωισαμένους στὸ παλάτι τους.

Ἀλλοίμονο, ὁμως!... Ἐρῆνοι καὶ σπαραγμοὶ ἀκούστηκαν τὴν ἄλλη ἡμέρα τὸ πρωτὸ στὸ παλάτι. Ἡ πεντάμορφη βασίλοπούλα, ἐπιπνύστας ἀπὸ μιὰ ἀλλόκοτη κ' ὀλονχθία νόρκη, ἀνακάλυψε μὲ φρίκη ὅτι τὸ δροσερό καὶ κρινοδίννο κορμί τῆς εἶχε γίνει δλόκληρο ἀπὸ μαλλι κ' ἀπὸ θαμπάκι!...

Ἐμπίθε τότε σπαρακτικὲς κραυγές. Οἱ ἔξαλλοι γονεῖς τῆς ἔτρεξαν σὸν κοῦτῶν τῆς κατατρομαγμένοι, κρατώντας σαδιὰ ἀναμμένα—γιὰ δὲν εἶχαν ἐξαφανιστῆ ἀκόμη τὰ σκοτάδια τῆς πρώτης χαραυγῆς—κ' ὁ τρῶμος τὸν διπλασιάστηκε, ὅταν ἀκούσαν τὴν κόρη τῶν νὰ τοὺς διώχῃ ἀπὸ κοντὰ τῆς, ἐξαφνίζοντας:

—Μή... Μή... Μακριὰ μου σταθεῖτε... Σβῆστε τὴς φλόγες τῶν δαδιῶν, γιὰ δὲν πάρω δλόκληρη φωτιά!... Δὲν θλέπετε τὸ κορμάκι μου ποῦβινε μαλλοθάμβακο;...

Ἄγριος ὁ μάγος, πετάχτηκε ἔξω...

πουλάκι, ποὺ τὸ ἔσωσε ἀπ' τὰ χέρια σκληροκόρδων παιδιῶν, τὰ ὁποῖα τὸ τυραννοῦσαν;... Ἐμαί ἐγὼ ἡ ἴδια... Ἐμαί ἡ Νεράδα Ἀδριατικῆς... Ἐγὼ τὴ θάλασσα τῆς Βενετίας γιὰ βασίλειό μου, μὰ ἡ Μοῖρα μὲ ἀναγκάζει κάθε χίλια χρόνια νὰ ἔλθωμα πουλάκι γιὰ ἕνα μῆνα... Ἐτοὶ ἦμον καὶ τότε, ποῦ μ' ἔβρισαν στὰ ζόβρητρα τους τὰ παιδιά καὶ μ' ἔλευθερώσε ἐσῶ... Τώρα ἀκούσε μὲ... Πάρε τὸ σπαθὶ αὐτὸ καὶ πῆγαινε σὸ κοντινότερο δάσος ποῦ θὰ θρῆς... Ἐκεῖ μείνασε εἰνε τὸ φρούριό τοῦ μᾶγου... Μὴ φοβηθῆς ἀπ' ὅσα θὰ δῆς, γιὰ δὲν τὸ μαγικό σπαθὶ μου θὰ σὲ λυτρώσῃ... Ζητήσε τὸ τὸ δαχτυλιδάκι ποῦ λύνει τὰ μάγια, βάλτο στὸ χερί τῆς βασίλοπούλας καὶ τὸ ἄλλο σατανικό ποῦ φορεῖ τώρα, θὰ τὸ θγαλήρῃ... Ἐπειτα θὰ μῆσις σ' ἕνα πλοῖο, θὰ θῆγῃς στὰ ἀνοχτὰ τῆς θάλασσας, θὰ τὸ πετάξῃς μέσα στὰ γαλάζια τῆς νερά, κ' ἐγὼ ποῦ θὰ εἶμαι ἐκεῖ—ἀνάμεσα σ' οὐδὲ ἀφροῦς κρυμμένη—θ' ἀπλώσω τὸ χερί μου καὶ θὰ τὸ πάρω... Ἐτοὶ κ' ἡ βασίλοπούλα θὰ σωθῇ κ' ἐσῶ θὰ γίνω τρανὸς βασιλιάς, παίρνοντάς τὴν γυναικα σου!...

Νόμισε πῶς δνειρεύτηκε ὁ νεαρός φαρᾶς, γιὰ δὲν τρῖθωνας ξανά

—Βοήθεια!... Βοήθεια!... Πῆρε φωτιά ἡ βασίλοπούλα!...

ΣΚΕΨΕΙΣ, ΓΝΩΜΕΣ, ΑΣΙΩΜΑΤΑ

ΓΙΑ ΤΗ ΓΥΝΑΙΚΑ ΚΑΙ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Τὰ λόγια τῶν ἐρωτευμένων καὶ τῶν συμπροσαστῶν εἶνε λόγια τῶ ἀέρος! Τὸν πρῶτον μοιάζουν μὲ σύννεφα καὶ τὸν δευτέρου μὲ ἀναθυμιάσεις.

Ρώσσος

Ἡ εὐτυχία τῶν περισσοτέρων γυναικῶν συνίσταται στὸν ἀριθμὸν τῶν θαυμαστῶν τους! Ἡ διαρκὴς ἀντιπατάσις αὐτῶν τροφοδοτεῖ τὴν γυναικεία ματαιοδοξία!...

Ρώσσοι ποιοῦσι

Ἡ γυναίκα εἶνε πλασμένη γιὰ ν' ἀγαπᾶται μᾶλλον, παρὰ ν' ἀγαπᾷ, ὅπως τὰ λουλούδια εἶνε προορισμένα νὰ παρέχουν τὸ ἀρώμα τους. Ἡ ἠλικία εἶνε τὰ ζωντανὰ λουλούδια τοῦ ἔρωτος.

Α. Ἐσκιρ

Ἡ γυναίκα ἔχει πάντοτε ἀνάγρη ἀπὸ ἓνα στήθῳ. Ὅταν ὁμοῦ χρησιμοποιεῖ δύο, τότε πέφτει!

Α. Δουμάς

Ἡ ὥραία γυναίκα ἀρέσει στὰ μάτια μᾶς καὶ ἡ καλὴ στὴν καρδιά μας. Ἡ πρῶτη εἶνε σπαλὶ, ἡ δευτέρα θησαυρὸς.

Μ. Ν. Απολλέων

Ἡ ὑποκρισία εἶνε ἡ ἔκτη αἰσθήσις, ποὺ ἐδόθη ἀπὸ τὴ φύσις στὶς γυναῖκες, γιὰ νὰ ἐπικρατοῦν στὸν ἀγῶνα τους ἐναντίον τῶν ἀνδρῶν.

Μακιαβέλλης

Τὸ ξένο μυστικὸ μορφεὶ νὰ τυραννῆσι τίς γυναῖκες περισσότερο ἀπὸ κάθε σοσιατικὸ νόμο.

Πὼλ ντὲ Κόκ

Τὰ νεύρα εἶνε ὁ στρατὸς, ποὺ διατηρεῖ ἡ γυναίκα ἀκόμα καὶ ἐν «ῥῳα εἰρήνης». Ἡ κεταλαγία εἶνε ἡ ἐφεδρεία, ποὺ προσκαλοῦν ἡ γυναίκα ἐν «ῥῳα πολέμου». Καὶ τὰ δάκρυα καὶ ἡ λιποθυμία εἶνε ἡ ἐθνοφυλακία, ποὺ ἐπιτροπτεύεται θανάτου... καὶ πατριῶν κινδυνεύει!...

Κάθε φρόνιμος ἀνθρώπος γινεῖται ἓνα κεφάλι ἀπὸ τὴν κοδύνη τοῦ περιεχομένου του. Ἡ ἐλαφρότητα εἶνε γυναικεῖα τὸ κρῖνον ἀπὸ τὸ ἔξοχα τοῦ.

Α. Κάρρ

Ὁ ἀνδρᾶς δὲν εἶνε ἀποχρημαζόμενος νὰ πολυλογαρεύῃ τὴν κοινὴ γνώμη. Ἡ γυναίκα ὁμοῦ φερεῖται νὰ ἰσοτάσσεται σ' αὐτήν.

Β. Οὐγκώ

Ἡ γυναίκα σου πρέπει νὰ εἶνε τὸ ἀριστέρο μάτι τοῦ σπιτιοῦ, ἀλλὰ καὶ σὺ πρέπει νὰ εἶσαι τὸ δεξί.

Πλάτων

Σπιτὶ χωρὶς γυναίκα καὶ χωρὶς φωτιὰ, εἶνε σῶμα χωρὶς ψυχή.

Ε. Σόη

Γυναίκα ποὺ ἀγαπᾷ τὸν ἀνδρᾶ της καὶ τὰ παιδιὰ της, εἶνε τὸ στόλισμα τοῦ σπιτιοῦ, δὲσ ἀσχημὶ καὶ ἄν εἶνε.

Τολστόι

Ὁ ἐπισημότερος λόγος τῶν γυναικῶν εἶνε καμιά φορὰ ἡ σιωπὴ τους, ὅπως καὶ ἡ ἀγνότης τους εἶνε ἡ πὸ εὐλακρῆς συγκατάθεσις.

Σαίξπηρ

Ποτὲ δὲν πρέπει νὰ βαριετᾷ νὰ περιμένῃ ὁ ἀνδρᾶς ἓνα καλὸ φαγητὸ καὶ μιὰ καλὴ γυναίκα.

Βιργίλιος

Ἡ καλὴ γυναίκα εἶνε τὸ καλύτερο ἐπιπλὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Γαλλικὴ Παροιμία

Νοικοκυρὰ χωρὶς γυναίκα, εἶνε φανάρι χωρὶς φῶς.

Δανικὴ

Γιὰ νὰ ζῆ μονιασμένο ἓνα ἀνδρόγυνον, πρέπει ὁ ἀνδρᾶς νὰνα κουφρὸς καὶ ἡ γυναίκα τυφλὴ.

Ἰταλικὴ

Φάγε τὸ ψάρι ὅσο εἶνε φρέσκο καὶ πάντοτε τὸ χοιρῖτι σου ὅσο εἶνε μικρό.

Ἰσπανικὴ

Πάντοτε τὸ παιδί σου θταν θέλεις, καὶ τὸ χοιρῖτι σου θταν ἐφρῶς.

Πορτογαλλικὴ

Τὴν πεθαμένη κόρη τὴν κλαῖνε λίγους μῆνες, μὰ τὴν κακοπατημένην κάθε μέρα.

Γερμανικὴ

Ἡ κόττι δὲν πρέπει νὰ κράξῃ μπροστὰ στὸν πετεινὸ!...

Βουλγαρικὴ

Ὁ ἔρωσ ὑψώνει ἡ ταπεινώνει τὴν ψυχὴ, ἀναλόγως μὲ τὸ πρόσωπο ποὺ τὸν ἐμπνέει.

τὰ θαυμαμένα μάτια του, δὲν εἶδε τίποτε μπροστὰ του: Ἡ νεράϊδα Ἀδριατικὴ εἶχε γίνεϊ ἀφαντὴ ἔσφινα!...

Μὰ ἡ ἀστραφετῆρ φορεσιά του κ' ἓνα μακρὸ, λεπτὸ σαβῆ ποὺ κρεμόταν στὴ μέση του, θεβαίωσαν τὸν κατὰπληκτο φαρῶ, ὅτι δὲν εἶχε γελαστῆ. Μὲ λαχτᾶρα τότε, καὶ σὰν ἐκστατικός, πήδησε ἔπάνω κ' ἄρχισε νὰ τρέχῃ μὲ ταχύτητα ἔξω ἀπ' τὴν πῶλι.

Δὲν ἄργησε νάμπῃ στὴν καρδιά τοῦ πυκνοῦ καὶ σκοτεινοῦ δάσους, τὸ ὁποῖο θρέβηκε στὸ δρόμο του. Κι' ἄεσφια, ἐκεῖ ποὺ ἀπορούσε τὸ νάκανε καὶ ποὺ νὰ πᾶ, τὰ μάτια του ἄρχισαν νὰ συνιθίζουν στὸ σκοτάδι. Ἀντίκρισε τότε μπροστὰ του τὴν πύλη ἐνὸς δυχροῦ φρουρίου καὶ μὲ ἀφορὴ καρδιά χτύπησε πάμπολλες φορές ἐπιμένοντας νὰ τοῦ ἀνοίξουν.

—Ποῖς εἶσαι καὶ τί θέλεις; μούγκρισε τότε τρομαχτικὰ μιὰ ἀπαίσια νεκροκεφαλὴ θηρίου, ἡ ὁποία φάνηκε ἔπάνω ἀπ' τὸ περῶσι τῆς κλειστῆς πόρτας.

—Μὴ σὲ μέλει ποῖς εἶμαι! εἶπε ὁ φαρᾶς [κετευτικὰ. Μόνον κάμε μου τὴ χάρι νὰ πῆς στὸν ἀφαντικὸ σου, ὅτι θέλω νὰ τὸν δῶ!...

—Ἄχ, τραῆξου πῶ πέρα, παιδί μου, ἂν θέλεις τὴ ζωὴ σου!... ξαναμύγκρισε ἡ νεκροκεφαλὴ. Σ' ἔνοιωσε κιόλας ὁ ἀφαντικὸς μου, καὶ... νά!... Ἄκουσέ τον!... Ἐρχεται νὰ σὲ θρῆ!... Γονάτισε καὶ παρακάλεσέ τον, κ' ἴσως λυπηθῆ τὰ νεῖατά σου!...

Δὲν πρόλαβε ν' ἀποκριθῆ ὁ φαρᾶς στὶς συμβουλῆς τῆς νεκροκεφαλῆς, κ' ἄμέσως τὸ σκοτάδι πύκνωσε ὀλόγυρα του, κάσι σὰν σιαιμὸς τράταξε τὴ γῆ, κ' ὁ μάγος, ἀνοίγοντας μὲ δύναμη τὴν πόρτα, πετάχτηκε ἔξω ἄγριος καὶ πόνοςλος. Μὰ στὸ χέρι τοῦ φαρᾶ ἀνεμίζονταν τώρα ἀπειλητικὸ τὸ λεπτὸ σαβῆ τῆς νεράϊδας, κ' ὁ μάγος θλέποντάς το κητρίνισε ἀπ' τὸ φόβο του.

—Εἶμαι στὶς προσταγῆς σου εὐτυχισμένε εὐνοούμενε τῆς Μεγάλῃς μου Κυρίας! φηβύρισε, γονατίζοντας ταπεινὰ μπρῶς στὸν νεαρὸ φαρᾶ, ὁ μάγος.

—Θέλω τὸ «δαχτυλίδι ποὺ λύνει τὰ μάγια»! ἀποκρίθηκε ἀτάραχος ἔκνιος.

Σὲ λίγη ὥρα, μὲ λαχταριστὴν καρδιά καὶ σκιόντας τὴν ἄποστασι, πάλι σὰν γοργότερου γελιδόνι ὁ νεαρὸς φαρᾶς, ἔμπαυε στὸ παλάτι τοῦ βασιλεῆ τῆς Βενετίας. Κρατώντας στὸ χέρι τοῦ μαικτὸ δαχτυλίδι, ζήτησε ἀπ' τοὺς συγκλονισμένους ἀπὸ ἀδύναμη ἑλπίδα γονεῖς νὰ τὸν ἀφίσουν μόνον μὲ τὴν πεντάμορφη θαυλοπούλα. Καὶ μόλις ἔμειναν οἱ δύο τους στὴν μεγαλοπρεπῆ ἐκείνη αἰθουσα, ὁ φαρᾶς πέρασε στὸ ἓνα δάχτυλό της τὸ θαυματουργὸ δαχτυλίδι, κ' ὕστερα ἐξεπέρασε μὲ εὐκολία τὸ ἄλλο, τὸ καταραμένο.

Φωνὴ τρῶμου ὄμοῦς θγήκε ἀπ' τὰ χεῖλη τοῦ ἀέσφιας, κ' ἔξαλλος τῶθαλε στὰ πόδια, οὐρλιάζοντας:

—Βοῆθεια!... Βοῆθεια!... Πῆρε φωτιὰ ἡ θαυλοπούλα!... Τὴν κύκλωσαν ἡ φλόγες!...

Στὴν πόρτα τὸν ἀντάμωσαν οἱ ἀπελπιόμενοι γονεῖς κ' οἱ ταραγμένοι αὐλογοῦντες ποῦτρεχαν μὲ ἀλάφιασμα φριχτὸ ἀκούγοντας τίς φωνές του. Ἐκεῖ ὄμοῦς ποὺ ἔστεκαν μαρμαρωμένοι κ' ἀντίκρυζαν τίς φλόγες, ἡ ὁποῖες τριγύριζαν στὸ ἀπᾶσιο ἀγκάλιασμα τῶν ἄμοιρη θαυλοπούλας, ἄεσφια συνέθη κατὶ τὸ ἀπρόσπτο κ' ἄλλόλοκο: Τὸ μαλλοθάμβακο κορμάκι της ἄρχισε νὰ πέφτῃ στὸ πάτωμα τώρα, ὀλοτέλα καρθουνασμένο. Κι' ἀπ' τὴ μαυρὴ ἐκείνη στάχτη ἄρχισε νὰ φανερώνεται σιγά-σιγά μιὰ ροδόλευκη σάρκα, σφιχτὴ καὶ λαχταριστὴ, ἡ ὁποία δὲν ἄργησε νὰ πᾶρῃ τὴν πεντάμορφη ὄψη τῆς θαυλοπούλας, ὅπως ἦταν πρὶν τῆς σμῆθῃ ἡ συμφορὰ ἐκείνη!...

Κάθε χρόνο ὕστερα, ὁ νεαρὸς φαρᾶς, δυνατὸς βασιλεῆς τῆς Βενετίας πειὰ καὶ σὺζυγος τῆς πεντάμορφῆς θαυλοπούλας, εἶχε καθιερώσει γιὰ ἀνάμνησι τῶν εὐτυχιῶν αὐτῶν γεγονότων, τὴν ἔξηξ ὄμορφη τελετὴ: Ἐμπαυε μὲ τὴν ἀκολουθία του στὸ πλοῖο, κάθε ἐπέτειο τῶν γάμων του καὶ τῆς στέφωῆς του ὡς θαυλοπούλας, κ' ἀνοίγονταν στὴ γαλάζια Ἀδριατικὴ θάλασσα. Κι' ὅταν ἔφτανε στὴ μέση τοῦ πελάγους, ἔβριχε μιὰ θυσία στὴν προστάτιδα του νεράϊδα Ἀδριατικὴ ἓνα ὀλόχρυσο δαχτυλίδι, ἀπαράλλαχτο σὰν τὸ ἀπᾶσιο δαχτυλίδι τοῦ μάγου, τὸ ὁποῖο τῆς ἔβριξε ἐκείνη τὴν ἡμέρα, μόλις τῶθαλε ἀπ' τὸ δαχτυλάκι τῆς μαλοθάμβιακῆς θαυλοπούλας!

Οἱ διάδοχοί του ἀργότερα, καὶ κάθε χρόνο, ἐπαναλάμβαναν τὴν τελετὴ, κ' ἔτσι ὁ ὄμορφος αὐτὸς συμβολισμὸς διατηρήθηκε ἴσα-με τὴν ἐποχὴ ποὺ ἔθωυσε μαζὸ τοῦ κ' ἡ δύναμις τῆς θ α λ α σοσκρατεῖρας Βενετίας.

